

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 99:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Meddelelshæleri).

Af Leif Hermann (SF) m.fl.

(Fremsat 19/11 86. Første behandling 22/1 87. Betænkning 7/5 87).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Leif Hermann (SF):

Da vi i sin tid fremsatte dette lovforslag, hang det sammen med, at lov om offentlighed i forvaltningen, som Folketinget reviderede, ikke ligefrem koncentrerede sig om den offentlighed, som pressen er interesseret i. Forskellige bestemmelser, som pressen havde ønsket indført, blev ikke gennemført, og ligeledes nåede vi heller ikke at få gjort noget ved den bestemmelse, som Folketinget i dag skal beskæftige sig med, nemlig straffelovens § 152 d om det såkaldte meddelelshæleri, det forhold, at man gør brug af eller offentliggør oplysninger, der er fremkommet i kraft af et tavshedspligtsbrud.

Da sagen mod Ekstra Bladets chefredaktør og journalist, Jan Michaelsen, så kom frem sidste år, var der vel en rimelig grund til at tage dette spørgsmål op. De sigtelser, der blev rejst mod Ekstra Bladets chefredaktør og journalist Jan Michaelsen, var netop sigtelser efter bestemmelsen om meddelelshæleri, og det skortede da heller ikke på politikerkommentarer dengang. Jeg tillader mig at citere, hvad hr. Bernhard Baunsgaard sagde til Ekstra Bladet den 17. juli:

»Vi er ganske enkelt nødt til at fastslå, at hvad journalister får at vide, det må de også have retten til at skrive.«

Det sagde hr. Bernhard Baunsgaard.

Hr. Ole Espersen udtrykte sig lidt i samme vendinger, idet hr. Ole Espersen sagde – jeg citerer:

»... at bestemmelsen trænger til en justering eller en stramning«.

På baggrund af disse udtalelser bebudede Socialistisk Folkeparti, at vi ville fremsætte dette forslag. Havde det været sådan, at der fra socialdemokratisk eller fra radikal side klart var blevet sagt: det er også meningen, at reglen skal bruges, sådan som Københavns politi brugte den over for de journalister, jeg tidligere har nævnt, så var forslaget ikke blevet fremsat.

Derfor er det en skuffelse, at Det Radikale Venstre ikke kan medvirke, som der står i betænkningen, og at Socialdemokratiet åbenbart går ind for at forkaste lovforslaget.

Under udvalgsarbejdet er det fremgået, at sådan som bestemmelsen bruges i dag, er det en journalistbestemmelse – noget, som vi faktisk hele tiden har vidst – men det er ikke under udvalgsarbejdet fremgået, at bestemmelsen har andet anvendelsesområde.

Det fremgår da også meget tydeligt af de borgerlige partiers flertalsudtalelse i betænkningen, at man har meget vanskeligt ved at forestille sig denne bestemmelse anvendt, uden at der foreligger en egentlig medvirken til tavshedspligtsbruddet, og man har også meget vanskeligt ved at forklare, at der her er tale om andet end en forskydning fra tavshedspligtsbruddet over til offentliggørelsen af de tavshedsbelagte oplysninger.

Alt i alt står vi i præcis den samme situation, som vi stod i ved førstebehandlingen af dette lovforslag. Der har været en ulyst til at udvide grænserne for pressens ytringsfrihed, og der har været en ulyst til at tage grundigt fat på dette spørgsmål til trods for de kække politikerkommentarer, dengang avisspalterne var åbne og til at have med at gøre.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Nu havde jeg jo håbet på at se bare én af de politikere, der den 17. juli var indstillet på at gøre noget ved denne bestemmelse. Det er jo således, at avisspalter er taknemmelige og